

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

To ū SIR WALTER SCOTT

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Περὶ τὸ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνως ζούσε στὸ Ἑδιμούγονο ὄ ἱππότης σέρ Φίλιπ Φόρεστε. «Ο εὐθυμώς αὐτὸς ἀριστοκράτης, δ ὄνομαστὸς γιὰ τις τρέλες του, τὰ γλένια του, τις πολλές μονομάχιες του, καὶ τις τακτήσεις του στοὺς κοσμικοὺς, κύκλους τῆς ἐποχῆς του, είχε πάρει γυναικά τὴ δημόσινα Τζέμους Φάλκονεγ, ἀπὸ τὸ Κίνης Κόπλαν, ἀδεφὴ τῆς λαΐδης Μπόθουελλ.

«Η Τζέμου Φάλκονερ τὸν είχε συμπλαθῆσε φαίνεται γιὰ τοὺς εὐγένους καὶ ἱπποτικοὺς τρόπους του καὶ τὸ κομψὸν καὶ ὅμορφο παράστημα του. 'Αλλά, ἀν καὶ τὸ παρουσιαστικὸν του κάθε ἄλλον φανέρων παρό τέτοιο χαρακτήρα, δ σέρ Φίλιπ Φόρεστε ἡτανε σκληρὸς καὶ ἄκαρδος ἀνθρώπος. 'Ενῳ ή γυναικά του τὸν ἀγάπουσσον μὲ παθός, αὐτὸς, μετὰ τὸ γάμο τους, τῆς φερόστατης μὲ μια ψυχολογία καὶ σκληρήν καὶ λεπτή συγχρόνως, ἀδιαφορία. Μεταξὺ τοῦν ἄλλων, συνεῖθις νὰ φεύγῃ τακτικά χωρὶς κανένα λόγο, σ' τὸ στήτι του, ν' ἀφίνῃ τὴ γυναικά του μόνη τῆς, καὶ νὰ λεπτει καριόδ. 'Ο ἀδελφός της, ὁ τηγαναράχης Φάλκονεγ, τούκανε συχνὰ παρατηρήσεις γι' αὐτὸν τὸ ζῆτημα. Αὐτὸς ὄμως δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασία.

Δυν ρόνια μετά το γάμο του, ο σέρβ Φόρεστερ αποφάσισε νά πι ώ στον πόλεμο, ώς έθελοντης. «Τανε μόδα τούτε νά πηγανούνε στο μέτωπο οι κύριοι της άριστοκρατίας. Νόμισε λοπόν ό φιλοδόξες επύταρθίσης πώς δε θάκανε άσχημα νά πήγαινε κι' αυτός γιάν' άκονταθή τόνιμά του.

“Η γυναικα του, μη μπορῶντας νὰ μένη μόνη στὸ σπίτι τους, πήγε καὶ κάθισε με τὴν ἀδερφή της στὸ σπίτι τοῦ λόγδου Μπό-

Δέ θυμάμαι ἀκριβῶς ποιά ἐποχὴ ἡφίσε τὴν πατρίδα του διπότης σέρ Φίλιππο Φρόεστερ και πήγε στὴ Γαλλία ἐκεῖνο τὸ χρόνο ὃμως δι πόλεμος ἄγοιτεψε και γύθηκε αἷμα πολύ.

Α' τὸν καὶρο ποὺ τὴν ἀφίσει, δὲ σέρ Φύλιπ Φόρεστερ μιὰ φορά εἰχε γράψει τῆς γυναικας του. Τῆς ἔγαφε, μὲ δύο ξερά λόγα, ὅτι πέρασε καλά στα ταξεῖδι κι' εἶχε φτάσει καλά στη Γαλλία. "Άλλη φορά δὲν ἔγανόμενε.

φοῦντα οὐτε ξαναγάψει.
Ἐπειτα ἀπὸ κάπωποσον καιρῷ, εἶδαντες στίς ἐφημερίδες ὅτι ὁ Ιππότης Φίλιππος Φόρεστερ εἶχε ἀναλάβει καποια ἐπικίνδυνη κατόπτευση καὶ εἶχε διακριθεῖ για τὴν γενναιοτήτα του. Ἀπὸ τότε περάσανε μῆνες, ἀλλὰ ὁ σὲκ Φίλιππος δὲν ξανακούστηκε ποτέ.

πεια.
Τέλος ἐξήτησαν νὰ πληροφορηθοῦν ἀπὸ συναδέλφους του, κι' ἔτσι ἤμαθαν ὅτι ὁ σὲρ Φίλιπ Φόρεστερ δὲν ἦτανε πειά μὲ τὰ ὄγγικά στρατεύματα.

Τί είχε γίνει ;
Τὸν εἶχανε πάσιει καὶ σκοτώσει οἱ ἔχ-
θροι σὲ καμπάδι ἀπ' αὐτές τὶς ἀψιμαχίες που
ἔλαμψαν χώραν τόσο τακτικὰ τελευταῖα ;
τὸν εἶχαν αἰχμάλωτο οἱ Γάλλοι ; ή ἄφισε τὸ
στρατό επίτηδες, γι' ἄγνωστο λόγο, καὶ πήγε
ἀλλοῦ ? Δεῦν μπόρεσε νῦ τοὺς πληροφο-
ρήσῃ κανεῖς .

Αυτήν δημοσίας ἀκριβώτας τὴν ἐποχὴν ἔειχε νά μένη στὸ Ἐδιμβούργο-
ῆνας ἀνθρώπος μοναδικῆς φημης. Ήταν ό γε Ἰταλός δόκτωρ Μ.α.
πτίστη Νταμιότη, ποὺ δὲ κόσμους τὸν ἔλεγε αὐτὸς ὡς Αἴταλος γιατρός.

Λέγανε πώς δὲ Ἰταλός αὐτὸς σοφός ήξερε κάτι θαυματουργούς
φάρμακα και μποροῦσε νά γιατρεύῃ ολές τις ἀρρώστωσες. Άλλοι
λέγανε πώς ήτανε κομπαγνήντης και κορδόπεινε τὸν κόσμο, κι' ἀλ-
λοι τὸν είχανε για παλαβό. Οι ληγρικοί τὸν κατηγορούσανε και
λέγανε πώς μεταχειρίζοταν παρόντα μα' ἀνόδους μέσους και ἐπεκά-
λειτο τὴ βοήθεια τοῦ Σατανᾶ γιά νά πετυχαίνῃ τὸ σκοπό του, κι'
ἐλλάτερες τά εἰδώλα. Μ' δὲ αὐτὸς δημοσίας δόκτωρ Μαπτίστη Ντα-
μιότη είχε φίλους πολλούς στὸ Ἐδιμβούργο πουν τὸν ντεπτέριζεν,
και πολὺς κόσμους πήγαινε και τὸν ἐστιμονικέστατον. Άλλοι δὲ
σοφός αὐτὸς Ἰταλός δὲν ἔκανε μάρο τὸ γιατρό. Ήξερε και νά
προλέγῃ τα μέλλοντα. Ελέγειν ακόμη πώς μποροῦσε νά πληροφορῇ
κάθε ἐνδιαφερόμενο για τὴν τύχη τῶν ἀπόντων συγγενῶν και φί-
λων του.

Αύτή ή φήμη ἔφτασε ώς τὴν κυρία Φόρεστερ κι' ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ ρωτήσῃ τὸν Ἰταλὸ σοφὸ γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀντρός της.

* * *
"Ετσι μιὰ μέρα, πρωΐ-πρω', ή λαίδη Φόρεστερ καὶ ἡ ἴδη Μπό-
θουελλ, φτωχίναι ντυμένες σάνν νοικοκυροῦλλες τοῦ λαοῦ, βγῆκαν
ἄπ' τὸ στάδιο τοῦ λόρδου Μπόθουελλ καὶ τραβήξανε κατά τὴν συ-
νοικία ποὺ καθόπιταν δὲ δάγκω Νταμάρι.

Μόλις φτάσανε στην πόρτα και χτυπήσανε, ή πόρτα άνοιξε άμεσως, άν και δεν ήρθεν σ' από μέσα κανείς γά την άνοιξη. Μπήκανε μέσα και ξέρθηκαν σ' ένα διάδρομο. Μόλις περάσανε τὸ κατώφλι, ή πόρτα ξύλινη πάλι μουνάχη τρες.

η πορτα εκείνος πάλι μονάχη της.
Στό βάθος του διαδρόμου φαινότανε μιά πόρτα. Προσώρωσαν κι' ειδανε το σοφρ καθισμένο στο σπουδαστήριό του. «Ητανε ψηλός αδάντος και μελαχρινός» φαινόταν ως πενήντα χρονών κι' ήτανε ντυμένος άπλω και κοψμή φορούσε μανδιά, δηπως φορούσαν διοι οι γιατροί της έποχης.

Μόλις ήταν είδε, δι' Ιατρός σπυρώθηκε άμεσας και τις έγιαυτέπει

Μόντις ής ετού, ο Παπας στηράσκης μεμονώ και τις επιχειρήσεις με τὸ σεβασμό πον όν χαιρούσσεις κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας κι' ὅχι γυναικες τοῦ λαοῦ.

— Εξόρ, επει, με την μεγαλείτερη ευγένεια, διτι αὐτή τὴν στιγμὴν μὲ τιμωνέν μὲ τὴν επίσκεψιν τονδι χοριες τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, ἡ λαϊδὴ Φόρεστες καὶ ἡ λαϊδὴ Μπάθουντον. Αὐτὸν μποροῦσα νὰ σᾶς φωνώ χερήσματος σ' αὐτὸν ποὺ έγραπτε.

σιμος σ αυτο που ζητατε ;
Αι κυριεις δεν μπορεσανε να κρυψουν τη μεγαλη εκπληξη τους :

— Ἀφοῦ ξέρετε δὲ αὐτά, εἰπε μόνον ἡ λαϊδὴ Μπόνουελλ, ότι ξέρετε καὶ με τὸ πόθισμα τοῦδε.

— Τὸ ἔρωτον, μυλαίδη, εἰπε δοσοφάς. Ὡδούντε γιὰ νὰ μάθετε τὴν τύχην ἐνὸς Σκωτζέε.

Τὸν σίδην καθιστένος σπουδαστήνοι του

ζὸν ἀξιωματικοῦ, ποῦ λείπει στὴ Γαλλία. Θέλετε νὰ μάθετε τὶ γίνεται ὁ ἵπποτης σὲδε Φίλιπ Φόρεστερ, δ σύζυγός σας.
— Ἀφοῦ τὰ ξέρετε λοιπὸν δῆλα, εἰπε τότε ἡ κυρία Φόρεστερ;
μᾶς μένει μόνο νὰ σᾶς ωτησουμε ἀν μπορεῖτε νὰ μᾶς πήγετε τὶ^ε
εγίνεται ὁ σύζυγός μου.
— Μπορῶ, κυρία μου, εἰπε ὁ σοφός. 'Αλλὰ πρέπει μὲ τὰ μάτια σας νὰ
κάνετε τώρα ὁ ἵπποτης σὲδε Φίλιπ Φόρεστερ, ἡ θέλετε νὰ σᾶς πληρο-
ροφήσω ἐγώ;
— Μητρούμε νὰ τὸ ίδοῦμε μὲ τὰ μάτια μας, εἶπανε μὲ μιά
πατέτη διμως πρωτά νὰ
Πρωτέτη διμως πρωτά νὰ
— Τὸ

— "Αν μπορούμε να
σωνή οι κυρίες, νά τό ίδομε.
— Καλά τώτε, είτε σ' ασφός.
Θά ίδητε. Πρέπει όμως να
ούν πνοσχήθητε πώς δια και νά δητε, δε θά προφέρετε λέξι. Το
αυτά που θά σάς παρουσιάσω, πρέπει νά ξέσετε δια δια μπορεί
και αυτό πάρα πλέον λεπτά της δώρας. Και μάλιστα δια
δια δης πειά τίποτα, άλλα

— Μᾶς τρομάζετε, είπε ή Τζέμην. «Ας; Ινε δύως, θὰ σᾶς
ύδουμε.

— Τότε είμαστε ἐν ταξι, εἰπούσω τὰ πράματα.
Εχαμε μιὰ ἐλαφριὰ ὑπόκλιση, κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Σε λίγο, μιά πορτούλα άνοιξε στο βάθος της κάμαρας και φο-
νήκε ο Νταμότι. Τα ρούχα που φορούσε τώρα διέφεραν τόσο άπο-
κεντα πούδρα πόδια όλιγου, πού τρομάξανε νά τον γνωρίσουν.
Μιά χλωμαριά ποίησε χυθεὶ στὸ πρόσωπο, που μαζὲν μὲ κάποια σκλη-
ρότητα στὴν ἐκφραση ποὺ παλενεὶ τὸ πρόσωπο τοῦ
πῆρε ἀπόφαση ἀμετάκλητη νά κάρη καμμιὰ κάποια παράξενη καὶ
τολμηρὴ πρέση, εἰχαν διαλάξει διλωδιόλουν τὰ χαρακτηριστικά του.
Τὰ πόδια του, ἀπ' τὰ γόνατα καὶ κάτω, ήταν γυψινά, καὶ φορούσε-
σάνδαλα. Φορούσε ἔνα μακρὺ ουρχό κόκ-
κινο, φαρδὺ σὰν φάσο κι' ἀπὸ πάνω, μιὰ
μπέρτα μεγάλη κι' ἀσπροὶ σὰν τὸ χιονί σ
λαιμός του ήταν ἀνοιχτός, καὶ τὰ μακριὰ
μαΐδα μαλλιά του ήταν χτενισμένα προσε-

μαρτυρία μάλιστα
κτικά και κανονικά.
Ο σοφός τους ἔκανε νόημα νάρθονται
κοντά του. Δέντροι εξαγένεται πειά τους εύγενει
κούς και υποχρεωτικούς ἐκείνους τρόπους
ἀπεναντίας τους ἔγινεψε αὐτή τη φρογά νό^η
σηκωθοῦντες μὲ τὸ ὑφος ἀνθρώπου ποὺ δια-
τάξει, κι' δταν οι κυρίες, πιασμένες χέρι μὲ
χέρι, ηρθανε μὲ κάποιο δισταγμό κοντά
του, χωρὶς νὰ μιλήσῃ μὲ μιὰ χειρονομία αὐ-
στηρη, σὰν φορέσσ, ἔβαλε τὸ δάχτυλο στά-
ντις ὑπενθυμίσῃ τῇ σιωπῇ ποὺ τοὺς εἶχε ἐπι-

Ἐτσιτα προχωρῶντας προπτά τους μὲ μεγάλα βήματα, τὶς

Επειτα, προχωρώντας μηδουσιά ισος με μεγάλη ρήση, ο
ώδηγησε στο διπλανό δωμάτιο. "Ήτανε μια μεγάλη και σκοτεινή
κάμαρα.

Στούς τοίχους ήτανε κρεμασμένα μαύρα παραπετασμάτα, σαν
εκείνα πού βάζουν στις κηδείες. Στὸ βάθος ἦταν ἔνα τραπέζι σκε-
τασμένο μὲ μᾶλιστά σόχα καὶ ἀπάνω στὸ τραπέζι ἦταν ἀρά-
ιασμένοι πέντε λύγη οικείες, καὶ κάτι ἄλλα πράματα, ποὺ δὲν τὰ βλέ-
πειν οἷς καλά γιατί ἤτανε σκοτάδι.

‘Ο Νταμότι, μόλις ἔφτασε μπροστά στὸ τραπέζι, γονάτισε κι’ ἔκανε τὸ σταυρό του. Οἱ κυρίες τὸν ἀκολούθησαν σιωπηλές.

*Αμα ἔκανε τὸ σταύρο του ὁ Ἰταλός σηκωθήκε και βγάζοντας τὸ γυμνὸ χέρι του ἀπ' τὸ ροῦχό του, ἄγγιξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὰ φυτῆλια τῶν πέντε λύχνων που ἦταν στὸ τραπέζι· μὲ τὴν ἐπαφὴν τοῦ δακτύλου, οἱ λύχνοι ἀναγαν, και φανήκανε τότε καθαρὰ τὰ πράματα πούτανε στὸ δωμάτιο. Ἀπάνω στὸ τραπέζι ἦτανε σταυρῷμένα δυὸ γυμνὰ σπαθιά· στη μέση ἦτανε ἔνα βιβλίο ἀνοικτό, ποὺ φαινότανε σάν εὐαγγέλιο, μᾶς γραμμένο σὲ μιὰ γλώσσα ἄγνωστη σ' αὐτές, δίπλα στὸ μυστηριῶδες αὐτὸ διβλίο ἦτανε ἔνα ἀνθρώπινο κρανίο. Πίσω ἀπ' τὸ τραπέζι, ἦταν ἔνας μεγάλος καθρέφτης.

Ο Νταμιότι στάθηκε ἀνάμεσα στίς δυὸς κυρίες, τοὺς ἔδειξε μὲν μεγαλοπερῆ χειρονομία τὸν καθρέφτη καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξη, επίασε καθεματικό τὸ χέρι.

Οι κυρίες κυττάζανε σιωπήλες τὸ μεγάλο καθρέφτη.
"Αξαφνα, στὰ βάθη τοῦ καθρέφτη, ὅπου πρὶν δὲν ἐφαίνοντο παρὰ τὰ λίγα παράξενα πρόμματα πούτανε μέσα στὴν κάμαρα, κι' ἀλλὰ πρόμματα ἄρχισαν νὰ διακρίνονται" στὴν ἀρχῇ ἦταν ὅλα ἀνακατεμένια καὶ συγχωνεύμένα, καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ἔχει φρίση τί ἦταν τὸ καθένα πούδρελε. "Επειτα ὅμως ἀρχίσανε σιγά-σιγά νὰ παίρνουνε μορφή διοιστική καὶ κανονικὸ σχῆμα. "Ετσι ύστερος ἀπὸ κάμποσες μεταβολές φάνηκε πειά καθαρὰ μιὰ μακριὰ σειρὰ ἀπὸ μεγάλες μαρμάρινες κολῶνες στὰ πλάγια κι' ἔνας μεγάλος θύλος ἀπὸ πάνω. Σὲ λίγο φαινότανε πειά καθαρὰ τὸ ἑσωτερικὸ μᾶς με γάλης ἐκκλησίας. 'Αλλὰ δὲν ἦταν δική τους ἐκκλησία, γιατὶ δὲν ἔμοιαζε καθολικὸν μὲ τὶς δικές τους' καθώς κατάλαβαν ἀμέσως, ἥτανε προτεσταντικὴ ἐκκλησία τῆς Εὐρώπης. Οἱ κολῶνες ἦτανε βαρείες κι' ἐπιβλητικές κι' οἱ πύλες μεγαλοπρεπεῖς καὶ θαυμάσιες. "Ενας παπᾶς, ντυμένος μὲ τὴ στολὴ τῶν Καλβινιστῶν, στεκότανε κοντά στὴν 'Αγία Τράπεζη, μὲ τὸ Εὐαγγέλιο ἀνοιχτὸ μπροστά του, καὶ φαινόταν ἔτοιμος γιὰ κάποια ιεροτελεστία.

Μπροστά, χέρι μὲ χέρι, περπατοῦσε μιᾶς κυνίδια μ'^η έναν κύριο. Πίσω ἀκολουθοῦσας κόσμος πολύς. "Ήταν δοις φαῖδοις, καλοντεμένοι καὶ ἐφαίνοντο πλούσιοι. "Η νύφη, ποὺ τὸ πρόσωπόν της εὸς βλέπανε καὶ θαρρὰ τώρα, δὲ φαινότανε παραπλάνων ἀπὸ δεκάξι χρονῶν, κι' ἡτανε πάρα πολὺ ὅμορφη. "Ο γαμπρός, στὴν ἀρχῇ εἶχε γνωστέμένη καταδῷ τὴν πλάτη του, κι' ἔταν δὲ φαινότανε τὸ πρόσωπό του^η, ἀλλὸ τὸ κομψὸ παράστημα τῆς σιλουέττας του τοὺς τζύπητσε στὸ μάτι ἀμέβως, γιατὶ τους ἤτανε γνωστὸ καὶ καθὼς γύρισε ἀξιωρνα κατά δῆτα κεφάλι του, εἰδίσας μὲ φρίκη πῶς ὁ γαμπρός ήταν δὲ φόρετερο! Στὸ ἀπρόσδοκητο καὶ φοβερό αὐτὸ δέσμα τοῦ Φίλιππος οὔτε ποτὲ καὶ τῆς ἑψφυγε καὶ ἀνασθόη φωνή^η κι' ἀμέσως τότε, ἀκούιθως χαλάνε καὶ θαμπώνονται σκιές στὴν ησυχή λίμνη, δῆτα τέσσερας ἄνθρωποι στὸ νερὸ μιὰ πέτρα.

Ο Νταμότι της συνοδείας ή κυρία Φόρεστος θυμήθηκε την απόφασή του να πάρει την πλατεία την επόμενη μέρα τον καθέρευτη ξαναφάνηκε πάλι.

Ο σέρβος Φίλιπ Φόρεστο, μαζί με την οικογένεια του, έφυγε στην Αγγλία, όπου έζησε με την οικογένεια της γυναίκας του, η οποία ήταν από την πατριαρχική τάξη. Τον Ιούνιο του 1856, ο Φίλιπ έγινε μέρος της ομάδας απόστολων της Εκκλησίας της Αγγλίας στην Κίνα, όπου έπαιξε σημαντικό ρόλο στην επανάσταση της Ανατολικής Βρετανίας στην Κίνα.

Μόλις ἐπλησίασε, δολοὶ γνωστοὶ τους μέρους του.

"Αξαφνα, δ ἀξιωματικούς εκείνους τούς πάντας ορέστερος έβγαλε και τὸ δικό του και προχώρησε τότε κι' ἄλλοι ολλοὶ βγάλανε τὰ σπαθιά τους, κι' ἐπεκράτησε μιὰ μεγάλη συγ-
ση, ἐνῷ ο παπᾶς και μερικοὶ ἄλλοι τρέχανε ἐδῶ κι' ἔκει και προ-
παθοῦσαν ν' ἀποκαταστήσουν τὴν ἡσυ-
α, κι' ἄλλοι κινοῦσαν ἀπειλητικά τὰ σπα-
ά τους στὸν ἀέρα.

Αλλὰ τὸ χρονικὸ διάστημα τῶν εἰπεῖν περὶ τῶν εἶχε περάσει καὶ τὸ θέαμα δὲν μπούσε νὰ βαστήξῃ περισσότερο.

Οι κολῶνες κι' οἱ θόλοι τῆς εκκλησίας
χρισαν νὰ συγχέωνται καὶ νὰ σβύνουν καὶ
λίγο χαθῆκαν ἐντελῶς· στὸ μεγάλο καθόρ-
η δὲν ἔφαινοντο πειά παρὰ τὰ λίγα παρά-
να ἀντικείμενα πούτανε σ' ὅ τραπέζι.

Σὲ καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες ασχήμα
α τοὺς ἥρθαν ἀπ' τὴν Εὐρώπη ..

Ο ιππότης σέρ Φίλιπ Φορεστερ είχε μονομαχήσει με τον κου-
άδο του, τὸν ταγματάρχη Φάλκονερ, καὶ τὸν είχε σκοτώσει... .

·Ο σέργ Φίλιπ Φόρεστερ τὸν καιρὸν ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ στρατό, γέχασει στὰ χαρτιὰ ἓνα σεβαστὸ ποσὸ κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ ηρώσῃ, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ.

•Αλλαξε λοιπὸν τὸνομά του και πήγε κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ ττερνταμ τῆς Ολλανδίας. Ἐκεὶ γνώριστηκε μ' ἔναν ἐμπορὸ πολὺ οὐσίον· καὶ, μὲ τὸ ὕμορφο παρουσιαστικό του, τὴ συμπαθητικὴ φρήν του και τοὺς λεπτούς του τρόπους, κατώθιθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴ συμπάθεια τῆς μοναχοκόρης του, μιᾶς πολὺ νέας και καλῆς ηντος, ποὺ θὰ κληρονομοῦσε μεγάλη περιουσία· ι' ἡτανε και πολὺ οφφη. Ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν μέλλοντα γαμπρὸ του, ὁ ἀφελῆς Ολλανδὸς — ποὺ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ σκεφθῇ πᾶς ὁ Σκωτσέζος — διέψευσε εὐγή νῆτανε παντρεμένος ἄνθρωπος, εἰχε ἄλλωστε πολὺ ἡδεῖα γιὰ τοὺς Σκωτσέζους — δὲν ἐφρόντισε ιὰ πληροφορηθῆ αὐτόν, κι' ἔδωκε ἀμέσως τὴ συγκατάθεσί του. Ο γάμος ὠρίκε νὰ γίνη στὴν μητρόπολι τοῦ Ρόττερνταμ.

Τὸν ἐματαιώσε δῆμος ἔνα μοναδικὸ ἐπεισόδιο...

Ο ταγματάρχης Φάλκονερ είχε άποσπασθεῖ στό Ρόττερνταμ κάποια στρατιωτική υπόθεσι, κι' ἔνας γγωστός του 'Ολλανδός, τὸν ἐγγάρωιζε ἀπὸ καιρό, τοῦ ἐπρότεινε νὰ πᾶνε μαζὺ στὴ μηπολι, ὃπου θὰ γινόταν ὁ γάμος ἐνδεικατώτη του μὲ τὴν κορῃ πλουσίου ἐμπόρου· κι' ὁ ταγματάρχης Φάλκονερ ἐπῆγε, μαζὺ ὃν 'Ολλανδὸ φίλο του καὶ μερικοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς.

Παντάζεται κανείς εύκολα τὴν ἀγανάκτησι του δταν είδε τὸν
οα τῆς ἀδελφῆς του νό ταντρεύεται τὸ ἀθώο αυτὸ κορίται, ποὺ
τὸ κατέστρεψε ἔτσι ἄνανδρα και ἄτιμα. Τὸν ἐπροκάλεσε ἐπὶ^τ
ου τὴ στιγμὴ τὴν ἴδια, κι' ὁ κάμιος μωανά κατανέθηνε.

Αλλά, παρότι τις φρονίμες συμβουλές δύων τῶν φίλων του, ποὺ ζανε πειὰ πῶς ὁ σὲρφ Φίλιπ Φόρεστερ, μὲ τὴν ἄτιμη αὐτὴν πρᾶξιν εἶχε χάσει τὴν θέσιν του στὸν κόσμο καὶ δὲν ἀνῆκε πειὰ στὸν τῶν ἀνθρώπων, τῆς τιμῆς, ὁ ταγματάρχης Φάλκονερ δέχτηκε ανομαλήσουν· στὴ μονομαχία πληγώθηκε θανάσιμα, καὶ σὲ δῆρες πέθανε.

ό «Μπουκέτο» ύδρισκεται στήν ευχάριστο θέσι νά σᾶς άναγκη, δτι άπέκτησι, ήδη, και τήν **Αύτεβιογραφίαν** τοῦ ἀλημονού θεατρικοῦ συγγραφέως, ποιητοῦ, σατυρικοῦ, μυθιστοριογράφου **ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ** ή δποία ἐγράφη οὐ πολυκλαύστου λογοτέχνου δλίγον καιρόγ πρὸ τοῦ θανάτου και τήν δποίαν θ' ἀρχίσην νά δημοσιεύη προσεχῶς.